

Sygn. akt VII Ka 861/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.),

Sędziowie: SO Dorota Lutostańska,

SO Remigiusz Chmielewski,

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Tymosiewicz

przy udziale:

1/ Prokuratora Prokuratury Okręgowej Anny Winogrodzkiej Miszczak

2/ funkcjonariusza (...) Urzędu (...) w O.Tomasza Farelніка

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 r.

sprawy

1/ M. W., ur. (...) w W., syna P. i M. z domu K.

oskarżonego z art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3kks w zw. z art. 37§1 pkt 4 kks

2/ K. Z., ur. (...) w M., syna Z. i M. z domu S.

oskarżonego z art. 107§1kks w zw. z art. 9§3kks

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżycieli publicznych: Naczelnika (...) Urzędu (...) w O. oraz prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 16 maja 2017 r. sygn. akt II K 277/16

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa,

III zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. Z. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) zł tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem jednego obrońcy w postępowaniu odwoławczym

Sygn. akt VII ka 861/17

UZASADNIENIE

1/ M. W. został oskarżony o to, że realizując umowę dzierżawy powierzchni, zawartą w (...) Sp. z o.o., jako prezes zarządu i osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i finansowe firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., w dniu 10 listopada 2015r. w pawilonie obok lokalu ..(...) u A." znajdującego się przy ul. (...) w S. urządził gry na automatach (...), (...) (...) poprzez dzierżawę części powierzchni lokalu pod instalację i eksploatację ww automatów w miejscu

do tego nieprzeznaczonym i bez wymaganego zezwolenia naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1, art. 23a ust. 1. ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015r. poz. 612). gdzie czyn ten popełnił w okolicznościach wskazanych w recydywie skarbowej, tj. po uiszczeniu w dniu 15 maja 2015r. kary grzywny w wysokości dziennych 120 stawek po 100 zł orzeczonej prawomocnym Wyrokiem Sądu Rejonowego w E. z dnia 17 kwietnia 2014r. sygn. akt(...) za popełnienie umyślnego przestępstwa skarbowego tego samego rodzaju

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 k.k.s,

2/ K. Z. został oskarżony o to, że w dniu 10 listopada 2015r. poprzez faktyczne prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach w pawilonie bez oznaczeń obok lokalu ..(...) u A.” znajdującego się przy ul. (...) w S., realizując umowę dzierżawy powierzchni zawartą z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., wydzierżawiając część powierzchni lokalu pod instalację automatów do gier umożliwiając ich eksploatację i udostępniając je dla osób grających, oraz poprzez serwisowanie i rozliczanie automatów uradzał gry na automatach (...). (...) (...) w miejscu do tego nieprzeznaczonym i bez wymaganego zezwolenia naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1, art. 23a ust. 1. ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015r. poz. 612),

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Szczytnie wyrokiem z dnia 16 maja 2017 r., w sprawie sygn. akt II K 277/16

I oskarżonych M. W. i K. Z. uniewinnił od zarzucanych im aktem oskarżenia czynów;

II na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyzszy wyrok w całości na niekorzyść M. W. i K. Z. zaskarżyli prokurator i Naczelnik (...) Urzędu (...) w O.

Prokurator wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku poprzez nieuwzględnienie w należyтым stopniu całokształtu ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w tym przede wszystkim tych w jakich M. W. i K. Z. organizowali i urządzali w dniu 10 listopada 2015 roku w lokalu przy ul. (...) w S. gry hazardowe na automatach, czyniąc to wbrew przepisom ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. 2015.1201) oraz bezkrytycznym przyjęciu iż oskarżeni nie byli świadomi bezprawności swoich działań, z uwagi na brak jasnych i pewnych przepisów w zakresie tejże działalności oraz wynikający z tejże obrazę błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżeni M. W. i K. Z. nie dopuścili się czynów zarzucanych im aktem oskarżenia, co skutkowało ich uniewinnieniem, podczas gdy właściwa ocena zgromadzonych dowodów i ustalonych na ich podstawie okoliczności prowadzi do odmiennego wniosku.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie powyższego wyroku w całości dotyczącego uniewinnienia M. W. i K. Z. od popełnienia zarzucanych im czynów oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu wS..

Naczelnik (...) Urzędu (...) w O. przedmiotowemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę jego orzeczenia i mających wpływ na treść tego orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżeni nie popełnili przestępstwa skarbowego, gdyż działali oni w usprawiedliwionym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność zgodnie z art. 10§3 kks, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego, a w szczególności okoliczności podpisania i kontynuowanie wcześniej zawartych pomiędzy sobą umów, na użytkowanie i serwisowanie w celach zarobkowych automatów do gier, wbrew obowiązującym przepisom, postępowania prowadzone przeciwko oskarżonym, orzeczenia skazujące sądów powszechnych, prowadzą do wniosku, iż oskarżeni nie mieli podstaw przyjmować, że ich działanie pozostaje niekarane.

Wskazując na powyższe skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy sądowi do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacje nie są zasadne i w istocie wobec faktycznej tożsamości zarzutów możliwe jest jednocześnie się do nich ustosunkowanie.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie okoliczności stanu faktycznego, jak również braku winy oskarżonych. Wbrew twierdzeniom skarżących, dokonana przez Sąd I instancji analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, odpowiadająca dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k., a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego uznaniem braku zawinienia oskarżonych. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy aprobuje i należy zaakcentować te elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Zarzuty apelacji w zakresie rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, które miały mieć wpływ na treść wyroku także nie jest zasadny, albowiem sam fakt, iż skarżący nie zgadzają się z oceną dokonaną przez Sąd I instancji nie oznacza, że jest ona nieprawidłowa. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, wbrew twierdzeniom wskazuje, że Sąd I instancji prawidłowo uznał wyjaśnienia oskarżonych za wiarygodne a ocenę tę należy podzielić. Ocena tych twierdzeń dokonana przez Sąd Rejonowy ma kompleksowy charakter a zarazem nie jest wybiórcza i przedstawia powody, dla których dano wiary relacjom oskarżonych.

Wobec treści środka zaskarżenia wskazać należy, że wbrew podniesionym zarzutom szeroko rozumiana strona podmiotowa wyklucza istnienie po stronie M. W. i K. Z. umyślności w ich działaniu i tym samym wskazuje na brak zamiaru popełnienia czynu z art. 107 kks.

Zauważyć przy tym należy, że art. 10 kks przewiduje kilka samodzielnych i indywidualnych bytów ogólnie nazwanych błędem i normuje on kwestie błędu co do okoliczności stanowiącej znamię, a także co do bezprawności i karalności czynu. Działanie w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu, uregulowane w art. §1 art.10 kks wyłącza odpowiedzialność sprawcy jedynie czynu umyślnego, natomiast § 2, 3 i 4 tegoż przepisu wyłączają również odpowiedzialność nieumyślną, która oczywiście w realiach analizowanej sprawy pozostaje bez znaczenia, jako że zarzucany oskarżonym czyn z art. 107 § 1 kks., może być on popełniony jedynie w formie zamiaru umyślnego. Funkcją błędu co do ustawowego znamienia tworzącego typ podstawowy, przewidziany, jak wskazano, w treści § 1 kks jest wyłączenie umyślności. Błąd ten dekompletuje umyślną stronę podmiotową typu czynu zabronionego. Z kolei funkcją usprawiedliwionego błędu co do ustawowego znamienia, tworzącego typ zmodyfikowany (§ 2), co do kontratypu (§ 3) oraz co do karalności (§ 4) - jest wyłączenie winy, stąd też konsekwencją jego wystąpienia jest brak odpowiedzialności karnoskarbowej. Jeżeli błąd z § 3-4 ma charakter nieusprawiedliwiony, następuje umniejszenie winy, co skutkuje w myśl § 5 degresją karalności. Jednakże nie sposób jest uznać, iż błąd co do okoliczności stanowiącej jego znamię (§1) jest tożsamy z nieświadomością o jego karalności (§4). Zatem okolicznością wyłączającą odpowiedzialność jest usprawiedliwiona nieświadomość karalności, czyli błąd co do karalności czynu z § 4 cytowanego przepisu, którego funkcją jest wyłączenie przede wszystkim winy. W tej sytuacji nie wystarczy świadomość sprawcy, że czyn jest niedozwolony w świetle przepisów prawa ale musi on mieć zarazem świadomość karalności czynu, czyli że czyn jest zabroniony pod groźbą kary.

Jednocześnie wyłączenie winy przy błędzie następuje jedynie wówczas, gdy błąd ten jest usprawiedliwiony. Badając formułę usprawiedliwienia, należy odwoływać się do wzorca osobowego zachowania przeciętnego obywatela. Jeśli zaś chodzi o zachowania na gruncie prawa karnego skarbowego, to w grę wchodzić będzie model osobowy o podwyższonym standardzie wymagań, bowiem inna będzie miara dla podatnika nieprowadzącego działalności

gospodarczej, inna zaś dla prowadzącego taką działalność i do tych podmiotów zaliczyć wypada niewątpliwie oskarżonych.

Przez „usprawiedliwione błędne przekonanie” należy rozumieć sytuację, w której z uwagi na ustalone okoliczności sprawy nie można zarzucić, że gdyby dołożył należytej staranności, to rozpoznałby właściwie daną okoliczność. **Podkreślić przy tym należy, że błąd może być wynikiem – stosunkowo częściej w obszarze prawa finansowego - mylnej interpretacji przepisów wypełniających blankietowe znamię czynu zabronionego.** W praktyce zdarza się bowiem, że przyczyną błędu jest wprowadzenie danej osoby w błąd przez profesjonalnego doradcę lub urząd, organ i sąd interpretujący przepisy prawa. Zaakcentowania wymaga także i to, że świadomości norm finansowo-prawnych nie można domniemywać, lecz należy ją wykazać. O ile bowiem powszechnie można przyjąć istnienie ogólnej świadomości podmiotów co do obowiązku uiszczania podatków od dochodu, od spadków, od nieruchomości, to jednocześnie takie założenie nie może przesądzać o świadomości sprawcy odnośnie wszystkich norm karno-skarbowych i odnoszących się do konkretnych stanów faktycznych. Podkreślić zatem należy, że stopień trudności czynów o charakterze formalnym, polegających na niedopełnieniu wymogów „administracyjno-porzadkowych” w rozpoznaniu znaczenia prawnego takich czynów jest nieporównanie wyższy, niż w przypadkach czynów, których popełnianiu – ze względu na ich charakter – **z reguły** towarzyszy świadomość ich bezprawności. W konsekwencji zauważyć należy, że przyczyną nieświadomości sprawcy może być niski stopień jasności przepisu i w konsekwencji podatnikom nie można skutecznie czynić zarzutu naruszenia przepisów, z których interpretacją mają trudności same organy podatkowe czy też inne organy państwa. Brak świadomości podatnika odnośnie określonych zagadnień może zostać wywołany również przez nieurzędowego informatora doradcę podatkowego, księgowego czy kancelarię prawną. Dodatkowo wskazać należy, że błąd może być usprawiedliwiony także dużą dynamiką zmian legislacyjnych albowiem **w demokratycznym państwie prawa niestabilność rozwiązań prawnych, a także zaskakiwanie obywateli nowymi regulacjami nie może rodzić negatywnych konsekwencji dla nich.**

W ocenie Sądu Okręgowego oceniając procesy decyzyjne oskarżonych M. W. i K. Z., które towarzyszyły im w czasie przystąpienia do realizacji zarzucanych im czynów nie sposób nie przypomnieć poważnych kontrowersji związanych z problemem notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych przez Komisję Europejską. Początkowo interpretowano w postępowaniach karno-skarbowych stanowisko pełnomocników, obrońców i oskarżonych o potrzebie notyfikacji jako niezasadne i czyniły to zarówno organy urzędów celnych jak i sądy powszechne oraz administracyjne. Następnie doszło do istotnego przewartościowania powyższego stanowisko i niemalże zgodnie i powszechnie sądy uznały za niemożliwą odpowiedzialność karno-skarbowa z art. 107 k.k.s. osób prowadzących i zarządzających gry na automatach z uwagi na brak zachowania procedury notyfikacyjnej. Bardzo podobnie kształtowały się również w przeważającej części poglądy doktryny, nie pomijając oczywiście opinii prawnych sporządzanych na żądanie i dla potrzeb określonych podmiotów zajmujących się urządzeniami do prowadzenia gier. Odnotować także wypada konsekwentne stanowisko urzędów celnych, głównego oskarżyciela w tego rodzaju sprawach, negujących potrzebę i wymóg notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych, co w przypadku art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, na stan dzisiejszy, okazało się stanowiskiem jednak chybionym. **Taki stan rzeczy właśnie wywołał nie tylko potrzebę zmiany ustawy o grach hazardowych ale i jej notyfikację i jednocześnie skutkował konsekwencją legislacyjną zawartą w treści art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r.**

Tym samym oskarżonym przyszło prowadzić działalność związaną z używaniem, dzierżawieniem powierzchni i serwisowaniem automatów do gier w niejasnym i skomplikowanym stanie prawnym. W ocenie Sądu Okręgowego w takiej rzeczywistości nawet osoba o podwyższonym standardzie wymogów dla przeciętnego obywatela, z racji prowadzenia profesjonalnej działalności dotyczącej wykorzystywania gier na automatach, nie mogła posiadać wiedzy o rzeczywistym stanie prawnym i wiążącej wykładni w zakresie obowiązującego porządku odnośnie bezprawności i karalności, skoro była ona tak zmienna, a czasami to dopiero sama działalność stanowiła zacin kolejnych ocen prawnych. Ponadto przedstawiona powyżej kwestia z notyfikacją stworzyła sytuację, iż w świadomości oskarżonych zasadnie funkcjonowało stanowisko braku reglamentacji prowadzonej przez nich działalności do 3 września 2015 r.

Odnosząc się w kontekście zarzutów apelacji do brzmienia art. 4 cyt. ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r o zmianie ustawy o grach hazardowych, że brzmienie przepisu: „Podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy mają obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do dnia 1 lipca 2016 r.” jest na tyle precyzyjne, że nie może rodzić żadnych wątpliwości, iż wskazany w cytowanym przepisie okres dostosowawczy dotyczy jedynie podmiotów prowadzących działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed dnia 3 września 2015 r., odwołać do wniosków płynących z analizy postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie I KZP 1/16.

Podkreślić bowiem należy, że dla niniejszego postępowania, odnośnie świadomości oskarżonych z daty zarzutów, nie może mieć ono istotnego znaczenia, skoro wydano je już po popełnieniu zarzucanych im czynów. (podobnie się ma sprawa z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie VK 21/17 – k.501).

Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego znaczenie ma to, że art. 4 cyt. ustawy nie był tak jasny i precyzyjny by nie budził wątpliwości, skoro stał się przedmiotem instytucji zapytania prawnego do Sadu Najwyższego, sformułowanego w postępowaniu odwoławczym. O zasadności różnych możliwości interpretacyjnych zaświadcza również i to, iż i obecnie stanowisko Sądu Najwyższego nie wywołało jednolitości orzecznictwa i zdarzają się stanowiska kontestujące ocenę zawartą w przywołanym judykacie, już nie wspominając o istotnej krytyce w doktrynie stanowiska Sadu Najwyższego. Krytykujący przywołane stanowisko powołują się na bezskuteczność zakazu urządzania gier na automatach poza kasynami gry do dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej ustawę o grach hazardowych z 12 czerwca 2015 r. skoro działalność polegająca na urządzaniu gier na automatach poza kasynami nie była reglamentowana. Do tego bowiem czasu, z uwagi na brak skuteczności art. 14 ustawy o grach hazardowych w brzmieniu sprzed nowelizacji, który to brak był rezultatem zaniechania notyfikacji, nie było prawnie skutecznych przepisów reglamentujących urządzanie gier na automatach. Zakres podmiotowy regulacji przepisu przejściowego art. 4 ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych, w ocenie przeciwników interpretacji Sadu Najwyższego, nie może budzić żadnych wątpliwości skoro ustawodawca odniósł się w tym przepisie do „podmiotów prowadzących działalność w określonym „zakresie” bez odwoływania się do wymogów posiadania zezwoleń czy też koncesji. Posłużenie się przez prawodawcę sformułowaniem „w zakresie” ma świadczyć o woli ustawodawcy odniesienia przepisu przejściowego do podmiotów, które faktycznie prowadziły działalność polegającą na tej określonej w art. 6 ust. 1-3 lub art. 7 ust. 2, nie zaś wyłącznie do podmiotów, które prowadziły działalność zgodnie z wspomnianymi przepisami. Ponadto przyjęcie, że ustawodawca jest racjonalny prowadzić ma do wniosku, w ocenie negujących wskazane stanowisko, że gdyby ustawodawca chciał ograniczyć krąg podmiotów uprawnionych do dostosowania swojej działalności do wymogów określonych w ustawie o grach hazardowych, to odnośne ograniczenie znalazłoby się wprost w omawianym przepisie. Przeto wskazuje się, iż wszystkie podmioty prowadzące działalność w zakresie gier hazardowych, w tym również podmioty prowadzące taką działalność poza kasynami gier i bez koncesji na prowadzenie kasyna gry w dniu 3 września 2015 r., miały czas do dnia 1 lipca 2016 r. na dostosowanie się do wymogów zmienionej ustawy.

Zaprezentowane uwagi jawią się jako istotne, jeżeli odniesie się je do możliwych ocen interpretacyjnych dokonywanych w dacie zarzutów przez oskarżonych.

Zatem skoro wątpliwości interpretacyjne związane z tzw. okresem dostosowawczym miał sąd rozpoznając środek odwoławczy i zadał przedmiotowe pytanie prawne a i w doktrynie podnosi się, że „w sytuacji, gdzie nawet w Sądzie Najwyższym doszło do rozbieżności w uzyskanych rezultatach interpretacyjnych co do zagadnienia legalności/bezprawności urządzania i prowadzenia gier na automatach, nie sposób z perspektywy art. 10 k.k.s. przyjąć karalności takich zachowań. Skoro najlepiej wykwalifikowani prawnicy nie są zgodni co do tego zasadniczego dla przypisania odpowiedzialności karnoskarbowej problemu, to trudno zakładać racjonalnie, że pogląd na tę sprawę może wyrobić sobie przeciętny odbiorca norm prawnych. Jeśli zaś tak jest, to praktycznie w każdym wypadku wchodzi w rachubę usprawiedliwiony błąd zarówno co do bezprawności, jak i karalności. (G. Łabuda – Komentarz do art.107 kks), **to zasadnym jest wnioskowanie, iż również oskarżenia mogli przed datą zarzucanych im czynów**

korzystnie dla prowadzonej przez siebie działalności interpretować treść art. 4 cyt. ustawy w dacie jego czynów.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że nie sposób jest skutecznie zakwestionować tego, że M. W. podawał, że był przekonany, iż okres przejściowy wskazany w treści art. 4 cyt. ustawy dotyczy także działalności prowadzonej przez niego w zakresie urządzania i prowadzenia gier na automatach i co więcej z dniem 30 czerwca 2016 r. zaprzestał on dalszej w tym zakresie działalności. Oskarżony podkreślił także i to, że dysponował opiniami specjalistów co do tego, że prowadzi legalną działalność a powyższe w istocie potwierdzało szereg korzystnych dla niego orzeczeń zapadłych w jego sprawach – porównaj wyjaśnienia k.765 odw.

Trafnie również Sąd i instancji przyjął, że nie sposób jest przypisać zamiaru popełnienia przestępstwa skarbowego w jakiegokolwiek postaci i K. Z.. Urządzanie gier przez tego oskarżonego miało polegać na wydzierżawieniu powierzchni pod automaty do gier na podstawie umowy z dnia 20 lipca 2015r. Jednakże analiza tejże umowy w żaden sposób nie pozwala na przyjęcie, że K. Z. swoim zamiarem obejmował urządzanie gier wbrew przepisom ustawy hazardowej. Również i ten oskarżony odwołał się do korzystnego dla niego orzecznictwa umarzającego postępowanie oraz publikacji, które utwierdzały go co do tego, że działalność przez niego prowadzona jest zgodna z prawem. Także i ten oskarżony podniósł, że z końcem „okresu przejściowego” zakończył działalność- k.766.

Reasumując podzielić należy stanowisko zawarte w zaskarżonym wyroku Sądu Rejonowego w O.co do tego, że M. W. i K. Z. pozostawali w usprawiedliwionym wcześniejszymi ocenami prawnymi i orzeczeniami sądów przekonaniu, że obejmuje ich okres przejściowy umożliwiający do 1 lipca 2016 r. urządzanie i prowadzenie gier na automatach w zgodzie z art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, co prowadziło do aprobaty stanowiska, iż nie mieli oni wymaganej treścią art.10 kks świadomości swoich działań, co musiało skutkować utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy- art.437§1 kpk, art.438pkt.2-3 kpk.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art.636§1 kpk.